SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 537/2021-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov **1.** [redacted], [redacted], [redacted], **2.** [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], **3.** [redacted], [redacted], [redacted], a **4.** [redacted], [redacted], [redacted], zastúpených JUDr. Radkom Petruňom, advokátom, Advokátska kancelária ABELOVSKÝ – PETRUŇO, Tehelná 189, Zvolen, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Cdo/17/2019 z 30. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.
Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. marca 2021 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovatelia navrhujú napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého rozhodnutia a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva nasledovný stav veci:

3. Sťažovatelia sa žalobou doručenou Okresnému súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) domáhali od mesta Zvolen (ďalej len „žalovaný“) vydania bezdôvodného obohatenia v celkovej sume 5 936,52 eur s príslušenstvom z dôvodu užívania pozemkov v podielovom spoluvlastníctve sťažovateľov nachádzajúcich sa v katastrálnom území Zvolen, evidovaných Okresným úradom Zvolen, katastrálnym odborom, na liste vlastníctva č. [redacted] (ďalej aj „dotknuté pozemky“).

Za užívanie dotknutých pozemkov sťažovatelia považujú stav, keď sa na dotknutých pozemkoch nachádzajú: miestna komunikácia, chodníky, parkoviská a trávnatý porast.

4. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom z 29. novembra 2016 žalobu sťažovateľov v celom rozsahu zamietol. Na základe sťažovateľmi podaného odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 17Co/117/2017-286 z 25. apríla 2018 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že výrokom I zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 1 sumu 618,39 eur s príslušenstvom, sumu 371,03 eur s príslušenstvom a sumu 492,68 eur s príslušenstvom, výrokom II zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 2 sumu 618,39 eur s príslušenstvom, sumu 371,03 eur s príslušenstvom a sumu 492,68 eur s príslušenstvom; výrokom III zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 3 sumu 618,39 eur s príslušenstvom, sumu 371,03 eur s príslušenstvom a sumu 492,68 eur s príslušenstvom; výrokom IV zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatiť žalobkyni 4 sumu 618,39 eur s príslušenstvom, sumu 371,03 eur s príslušenstvom a sumu 492,68 eur s príslušenstvom; výrokom V žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a výrokom VI zaviazal žalovaného na náhradu trov konania žalobcom.

5. Proti rozsudku krajského súdu žalovaný podal dovolanie. O dovolaní žalovaného rozhodol najvyšší súd napadnutým rozhodnutím, ktorým rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

II.
Argumentácia sťažovateľov

6. Sťažovatelia namietajú porušenie označených práv napadnutým rozhodnutím, ktoré je podľa sťažovateľov v rozpore s ustanovením § 422 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a s ustanovením § 447 písm. c) CSP, keďže dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu nemal znaky rozhodnutia, proti ktorému by bolo dovolanie prípustné. Ku dňu podania žaloby na súde prvej inštancie (2. októbra 2013) predstavovala výška minimálnej mzdy sumu 337,70 eur. Na to, aby bola daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 422 ods. 1 CSP, musel by dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení vo vzťahu ku každému žalobcovi prevyšovať sumu 3 377 eur (337,70 eur x 10). Táto podmienka však v danom prípade splnená nebola. Žalovaný napadol dovolaním jednotlivé výroky rozsudku krajského súdu o peňažnom plnení v sume 1 482,10 eur (peňažné plnenie priznané jednotlivým žalobcom 618,39 eur + 371,03 eur + 492,68 eur). Jednotlivé výroky rozsudku krajského súdu teda neprevyšovali sumu 3 377 eur predstavujúcu desaťnásobok minimálnej mzdy za rok 2013, teda v posudzovanom prípade išlo o tzv. bagateľnú vec, ktorá je vylúčená z meritórneho dovolacieho prieskumu. Podľa sťažovateľov v danom prípade bolo potrebné prípustnosť dovolania posudzovať osobitne vo vzťahu ku každému výroku napadnutého rozhodnutia, keďže vzhľadom na deliteľnosť plnenia, ktoré bolo predmetom žaloby, došlo odvolacím súdom k *„rozštiepeniu“* uplatneného práva a k priznaniu jednotlivých nárokov samostatnými výrokmi súdu.

7. Vzhľadom na označené zákonné ustanovenia najvyšší súd bol podľa sťažovateľov povinný dovolanie žalovaného odmietnuť, namiesto toho však nezákonne skonštatoval prípustnosť dovolania a vec meritórne prejednal. Napadnutým rozhodnutím tak najvyšší súd porušil právo sťažovateľov na súdnu ochranu a na spravodlivý súdny proces, keď nerešpektoval procesné podmienky ustanovené v CSP pre prípustnosť dovolania, v dôsledku čoho je napadnuté rozhodnutie nezákonné, svojvoľné a z ústavného hľadiska neakceptovateľné.

8. Ďalšia sťažnostná námietka spočíva v neodôvodnených a arbitrárnych záveroch, ktoré najvyšší súd prijal v napadnutom rozhodnutí. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí vyslovil názor, že odvolací súd sa pri riešení otázky náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 66/2009 Z. z.“) odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a preto považoval dovolanie žalovaného za dôvodné. Dovolací súd v tejto súvislosti poukázal na vlastnú judikatúru, ako aj na rozhodnutia ústavného súdu, ktoré riešia otázku finančnej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“) a podľa ktorého je táto náhrada jednorazová. Najvyšší súd je preto toho názoru, že aj právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa zákona č. 66/2009 Z. z. vzniklo *ex lege* jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona.

9. Sťažovatelia sa nestotožňujú s názorom najvyššieho súdu, že odvolací súd sa pri vydaní svojho rozhodnutia odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Zdôrazňujú, že v čase vydania rozsudku krajského súdu nebolo známe žiadne rozhodnutie najvyššieho súdu ani ústavného súdu, ktoré by meritórne riešilo náhradu za vecné bremeno vzniknuté podľa zákona č. 66/2009 Z. z., a uvedená právna otázka nie je riešená ustálenou rozhodovacou praxou ani v súčasnej dobe. Rozhodnutia, o ktoré dovolací súd opiera svoje úvahy, nie sú v súdenej veci aplikovateľné, pretože riešia otázku náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom zriadeným v prospech vlastníka domu podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z., a nie podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. V tejto súvislosti sťažovatelia zdôraznili, že zákon č. 182/1993 Z. z. chápe zriadenie vecného bremena na príslušných pozemkoch ako definitívne/konečné riešenie nevysporiadaných vlastníckych vzťahov, a teda nepredpokladá dočasnosť vecného bremena. Naproti tomu, z ustanovení zákona č. 66/2009 Z. z. vyplýva, že ním upravené vecné bremeno je len dočasným, nie definitívnym riešením stavu, v ktorom obec, vlastniaca stavby, nemá užívacie právo k pozemkom pod týmito stavbami, a to do času, kedy vlastník stavby (obec) vyrieši tento stav, buď uzavretím zámennej zmluvy, alebo pozemkovými úpravami.

10. Dovolacím súdom prezentovaná interpretácia finančnej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva podľa zákona č. 66/2009 Z. z., podľa ktorej má byť táto náhrada jednorazová, bráni sťažovateľom v reálnom uplatnení ich základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Sťažovatelia považujú napadnuté rozhodnutie za nezákonné, svojvoľné a z ústavného hľadiska neakceptovateľné, keďže sa dovolací súd v napadnutom rozhodnutí nedostatočne vysporiadal s argumentáciou sťažovateľov a ústavne nesúladným spôsobom interpretoval a aplikoval ustanovenia zákona č. 66/2009 Z. z.

III.
Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím, ktorým najvyšší súd na základe dovolania žalovaného zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa názoru sťažovateľov najvyšší súd bol povinný dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietnuť podľa § 447 písm. c) v spojení s § 422 ods. 1 písm. a) CSP, namiesto toho však dovolanie považoval za prípustné a vec meritórne prejednal. Sťažovatelia nesúhlasia ani s meritórnym právnym posúdením spornej otázky finančnej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom zriadeným podľa zákona č. 66/2009 Z. z., pričom závery najvyššieho súdu považujú za neodôvodnené a arbitrárne.

12. Ústavný súd v súvislosti s argumentáciou sťažovateľov uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

III.1. K námietke porušenia označených práv posúdením prípustnosti dovolania:

13. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

14. Ústavný súd zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže v konkrétnej veci uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (aj keď toto posúdenie najvyšším súdom je z hľadiska jeho ústavnej udržateľnosti preskúmateľné ústavným súdom v konaní o ústavnej sťažnosti). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016, II. ÚS 255/2018).

15. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia nezistil, že by účinky výkonu dovolacej právomoci najvyššieho súdu pri posudzovaní prípustnosti dovolania žalovaného boli nezlučiteľné so základným právom strany konania na súdnu ochranu či so zásadami spravodlivého procesu.

16. Podľa § 447 písm. c) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

17. Podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada.

18. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že dovolanie žalovaného smerovalo v merite veci proti výrokom I až IV rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení, pričom súčet súm nimi priznaných bez príslušenstva (5 928,40 eur) prevyšoval desaťnásobok minimálnej mzdy. Všetky dovolaním napadnuté výroku rozsudku odvolacieho súdu boli založené na aplikácii rovnakého hmotnoprávneho základu a na tomto jednotiacom podklade boli dovolaním protistrany aj spochybnené. Z hľadiska posudzovania prípadnej bagateľnosti prípustnosti dovolania preto bolo zjavne irelevantné, že predmetný hmotnoprávny základ sa v procesnej formulácii dovolaním napadnutého enunciátu kvôli pluralite na strane žaloby rozdelil do štyroch výrokov. Preto tým, že najvyšší súd, aplikujúc ustanovenie § 422 ods. 1 písm. a) CSP, vychádzal z obsahu dovolania žalovaného, ktorým boli napadnuté všetky výroky rozsudku odvolacieho súdu priznávajúce nárok na zaplatenie peňažných súm žalobcom, ktorých súčet prevyšoval desaťnásobok minimálnej mzdy, postupoval spôsobom neprotirečiacim účelu procesnej regulácie prípustnosti dovolania.

19. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľov, ktorí tvrdia, že prípustnosť dovolania mala byť posudzovaná osobitne vo vzťahu ku každému výroku rozsudku odvolacieho súdu, ústavný súd uvádza, že takýto záver právne neobstojí. Dovolací súd je pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení viazaný výrokom napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a rozsahom podaného dovolania (pozri uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3Obdo/27/2018 z 21. augusta 2018). Keďže dovolaním napadnutým výrokom rozsudku odvolacieho súdu bola sťažovateľom priznaná celková suma prevyšujúca desaťnásobok minimálnej mzdy, výklad a aplikácia predmetných ustanovení CSP zo strany najvyššieho súdu sa nejavia ako arbitrárne. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že právny záver najvyššieho súdu o prípustnosti dovolania žalovaného nemožno považovať za svojvoľný či ústavne neudržateľný.

20. Ústavný súd preto dospel k záveru, že sťažovateľmi uplatnené námietky sú nedôvodné a nesignalizujú takú priamu príčinnú súvislosť s možným porušením ich práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie. Skutočnosť, že najvyšší súd kvalifikoval dovolanie žalovaného ako prípustné a že pritom vyslovil právny názor, s ktorým sa sťažovatelia nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení základného práva vlastniť majetok, základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivý proces podľa označených článkov ústavy a dohovoru. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.2. K námietke porušenia označených práv meritórnym právnym posúdením:

21. Predmetom ústavnej sťažnosti sťažovateľov je zrušujúce (kasačné) rozhodnutie dovolacieho súdu, čo znamená, že konanie o ich nároku nie je pred všeobecnými súdmi právoplatne ukončené.

22. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že s prihliadnutím na charakter argumentácie sťažovateľov ústavnému súdu chýba v konaní o ústavnej sťažnosti napádajúcej kasačné rozhodnutie dovolacieho súdu právomoc poskytnúť sťažovateľom ochranu nimi označeným právam. V súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné poukázať na už citovaný čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

23. V súvislosti s podstatou a zmyslom princípu subsidiarity ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

24. Ústavný súd vo svojej judikatúre taktiež opakovane uvádza, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je len také porušenie, ktoré nie je napraviteľné alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktorého nápravu nemožno dosiahnuť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v príslušných procesných kódexoch (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06).

25. Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o ústavnej sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

26. Podstatou argumentácie sťažovateľov je nesúhlas s právnym názorom najvyššieho súdu, že odvolací súd sa pri vydaní svojho rozhodnutia odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Tvrdia, že v čase vydania rozsudku krajského súdu nebolo známe žiadne rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré by meritórne riešilo otázku, či vlastník pozemku, na ktorom

viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2019 Z. z., má nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva aj opakovane. Námietky sťažovateľov atakujú v konkrétnostiach (právne posúdenie) aplikáciu a výklad ustanovení zákona č. 66/2009 Z. z., ktoré považujú za ústavne nesúladné. V konečnom dôsledku argumentácia sťažovateľov spochybňuje vecné (teda meritórne) posúdenie sťažovateľmi podanej žaloby, ktoré bude predmetom ďalšieho konania pred odvolacím súdom. V aktuálnom procesnom štádiu konania pred odvolacím súdom neprichádza do úvahy pri rešpektovaní princípu subsidiarity, z ktorého vychádza čl. 127 ods. 1 ústavy, uplatnenie právomoci ústavného súdu, keďže o veci sťažovateľov bude ďalej prebiehať konanie pred všeobecnými súdmi, pričom sťažovatelia budú v ďalšom priebehu konania disponovať účinnými právnymi prostriedkami na ochranu svojich práv. Z princípu subsidiarity totiž vyplýva, že sťažovateľmi spochybňovaný výklad relevantnej právnej normy v konkrétnych okolnostiach veci sa môže stať predmetom ústavného prieskumu až vtedy, ak bude vec právoplatne skončená.

27. Podľa názoru ústavného súdu preto s prihliadnutím na dosiaľ uvedené a konkrétnu argumentáciu sťažovateľov, ktorou spochybňujú vecné (meritórne) posúdenie veci, nie je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu rozhodnutím spôsobilým výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľov.

28. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

29. S prihliadnutím na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľov v nej uplatnených stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu